

[Geert-Jørgensen.]

Da vi fik Alderdomsforsørgelsesloven i 1922, var det et Kompromis mellem Venstre og det daværende Højre. For at faa denne Lov maatte man gaa ind paa en Skat paa Forbrugsartikler, navnlig paa Sukker, Øl og Tobak. Derved betalte man for denne Ret, og hvad Staten indvandt ved Skatten paa Sukker, Øl og Tobak, beløb sig den Gang til langt mere end, hvad selve Alderdoms-understøttelsens Beløb udgjorde. Og disse Forbrugsskatter er det danske Folk ikke blevet af med siden. De er endogsaa i visse Henseender blevet betydeligt udvidede. Men naar det er rigtigt, kan jeg ikke se, at man har Ret til at komme og opstille en ny Betingelse for at opnaa Aldersrente.

Den højtærede Socialminister skal have sagt — jeg tror, det var det ærede Medlem Hr. Christmas Møller, der citerede denne Udtalelse —, at de, der særligt betalte Forbrugsskatterne her i Landet, var Arbejderklassen. Det ærede Medlem syntes at ville bestride det. Jeg tror dog, Socialministeren har Ret i, at Forbrugsskatterne i væsentlig Grad betales af de brede Lag, fordi de er de fleste, og fordi i Kraft af det Skattesystem, vi har, mange Skatter overvælttes fra den ene til den anden og meget hyppigt ender ude paa det forbrugende Folk, og navnlig paa dem, der udgør det største Tal. Derfor mener jeg i Virkeligheden ogsaa, at de i høj Grad har været med til at betale for deres Aldersrente.

Men dernæst er det en Hovedindvending fra vor Side baade mod Regeringsforslaget og det private Forslag, at de lægger Hindringer i Vejen for det private Erhverv, jeg tænker her paa den private Sygeforsikring. Det ærede Medlem Hr. Holdgaard stillede det Spørgsmaal, hvorfor skal to Trediedele af det danske Folk være sygeforsikrede og en Trediedel ikke, idet han gik ud fra, at det var rigtigt at tvinge denne ene Trediedel ind i Sygekasserne. Jeg skal dertil sige, at denne ene Trediedel, i alt Fald en stor Del af dem, der staar udenfor Sygekasserne, er ogsaa forsikrede, men blot i private Selskaber.

Den private Sygeforsikring her i Danmark er en meget betydelig Virksomhed. Den omsætter Millionbeløb Aar for Aar, den sætter en Mængde Mennesker i Virksomhed og Arbejde, den omspænder i Virkeligheden hele det danske Folk — ja, jeg mener ikke, at alle Danske er sygeforsikrede i de private Selskaber, men den private Sygeforsikring har Rod i hele Landet, den har sine Repræsentanter ude over det hele Land. Denne private Virksomhed drives i

Almindelighed godt og solidt og forholdsvis billigt.

Her kommer nu baade det private Lovforslag om almindelig Folkeforsikring og Regeringsforslaget og lægger i høj Grad denne private Sygeforsikringsvirksomhed Hindringer i Vejen, og er der noget, som vi Retsforbundsfolk er opmærksomme paa, er det navnlig dette at værne den private Virksomhed. De danske Borgere skal have Ret til frit at øve enhver hæderlig Virksomhed, Staten skal ikke konkurrere med sine egne Borgere, navnlig skal Staten ikke lægge privat Virksomhed Hindringer i Vejen. Men nu kommer altsaa dette Lovforslag og siger: Vil I have Ret til Aldersrente, opnaar I det ikke ved at lade jer sygeforsikre i de private Sygeforsikringsselskaber, nej, saa maa I ind i statskontrollerede Sygeforeninger.

Her kommer vi altsaa straks igen til dette med det statskontrollerede. Vi Retsforbundsfolk har ikke megen Tro paa Staten og heller ikke paa Statskontrol; Statskontrollen svigter paa saa mange Omraader. Her kommer altsaa disse statskontrollerede Sygeforeninger, der bestaar af bemidlede Mennesker, men som har opgivet deres egen Frihed for at opnaa — ja, jeg ved ikke, om det skal kaldes den Ære at være statskontrolleret. Staten bestemmer, hvordan disse Sygeforeninger skal være, disse Foreninger, som dog ikke opnaar noget Statstilskud. Staten bestemmer det stedlige Omraade, begrænser deres Frihed — hvad navnlig § 31, Stk. 2, udviser — og bestemmer Formen for dem. De skal nemlig grundes paa Gensidighed, paa gensidigt Ansvar; ellers duer disse statskontrollerede Sygeforeninger heller ikke. Ja, Staten bestemmer endogsaa deres Styrelse og paatvinger Bestyrelsen i hver Forening en Repræsentant i den Sammenslutning af Sygekasser, i Forbindelse med hvilken Foreningen virker; det staar i § 31, Stk. 4. Og saa kræver Staten tillige for den Ære at være statskontrolleret en Pengeafgift; Sygeforeningerne maa betale en Afgift til Staten for denne Fornøjelses Skyld.

I 4 lange Paragraffer begrænser man Medlemmernes Frihed og Selvbestemmelseret. Men dette, at Staten saaledes forsøger paa at hindre et frit borgerligt Erhverv og lægge det øde, vil altid møde Modstand fra Retsforbundets Side. Det er i vore Øjne lige saa lidt en Opgave for Staten at drive Sygeforsikring, som det er at drive Brandforsikring, Vandskadeforsikring, Hagskadeforsikring og andre Forsikringer af lignende Art.